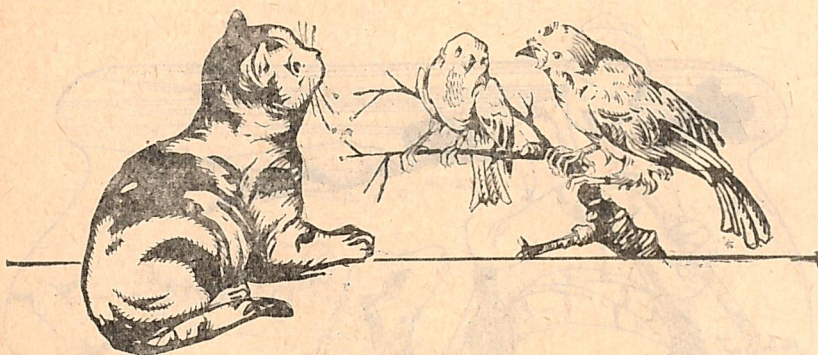

КАКВО НИ УЧИ ИЗВОРЪТЪ

Горещъ лѣтенъ день. Палещитѣ слънчеви лъчи обсипваха съ жаръ засъхналото поле.

Трима морни пжтници се отбиха отъ пжтя и спрѣха предъ единъ студенъ изворъ. Бистра като сълза вода изтичаше презъ голѣмъ чучуръ и падаше въ каменно корито. Оттукъ тя наново изтичаше като бързъ ручей. Той се виеше край малката зелена ливада, изпъстрена съ най-различни цвѣтя.

Пжтниците починаха, напиха се съ студена вода и се загледаха въ издълбания върху скалата надъ извора надписъ.

Тоя надписъ гласѣше: „Пжтнико, бжди като извора!“ Тримата другари прочетоха написаното и се замислиха.

— Добъръ съветъ дава на хората тоя надписъ — каза единиятъ, който бѣше търговецъ. Изворътъ тече непрестанно, днене и ноще. Неговата вода отива надолу, срѣща се съ водитѣ на други извори, образува рѣкичка. Тя се събира съ други рѣкички и наедно образуватъ голѣма рѣка, която върши много работа: кара воденици и фабрики, напоява градини и ливади. Надписътъ иска да каже: работи непременно като извора, не спирай никога! Днешната работа не оставяй за утре и ти ще успѣешъ. Голѣмитѣ работи се подхващатъ малко по малко.

Вториятъ пжтникъ бѣше младъ човѣкъ съ руса коса и сини очи. Той се загледа въ бистрата струя на извора и каза:

— Изворътъ насища всѣкиго, който пи е отъ него. Водата му измива всички наши нечистотии, защото сама тя е чиста и бистра. Но, ако изворната вода бѣше